

## הפרופסור הזקן

ויסלבה שימבורסקה / תרגום: דוד וינפלד

שאלתי אותו על הימים ההם,  
אני עובד - ענה.

שאלתי על ידידים, האם עוד יש לו.

אסיסטנטים אחדים שלי לשעבר,  
שלהם כבר יש אסיסטנטים לשעבר,  
גברת לודמילה, סוכנת הבית,  
מישהו קרוב מאוד, אבל בחוץ לארץ,  
שתי גברות מהספרייה, שתיהן חייכניות,  
גז'ס הקטן שגר ממול ומרקוס אורליוס - ענה.

שאלתי אותו איך הבריאות ומצב הרוח.

אוסרים עלי קפה, וודקה, סיגריות,  
לשאת חפצים כבדים.

עלי להעמיד פנים שאינני שומע את זה - ענה.

שאלתי על הגן והספסל שניצב שם.

כשהערב בהיר, אני מתבונן בשמים,  
אין קץ לפליאתי,  
כמה נקודות ראות יש שם - ענה.

שאלתי אותו על הימים ההם,  
כשעוד היינו כאלה צעירים,  
תמימים, נלהבים, טיפשים, לא מוכנים.

קצת מזה נשאר, חוץ מהנעורים - ענה.

שאלתי אותו אם הוא יודע בביטחון גמור, כמקודם,  
מה טוב לאנושות ומה רע לה.

אין לך אשליה קטלנית יותר מזו - ענה.

שאלתי אותו באשר לעתיד,  
האם הוא מתמיד לראות אותו באור בהיר.

קראתי יותר מדי ספרי היסטוריה - ענה.

שאלתי אותו על התמונה,  
זו שבמסגרת, על שולחן הכתיבה.

היו, אינם. האח, בן הדוד, הגיסה,  
הרעיה, הבת הקטנה שעל ברכיה,  
הדובדבן הפורח ומעל לדובדבן  
עפה ציפור קטנה, לא מזוהה - ענה.

